

Αύγουστος

Κυριακή 7η Αύγούστου 2022

Κυριακή Η' Ματθαίου.

(Μτθ. 14, 14 – 22).

«οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν» (Μτθ. 14, 16).

Τόν πολλαπλασιασμό τῶν πέντε ἄρτων καί τῶν δύο ἰχθύων παρακολουθήσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Ὁ λαός κυκλώνει τόν Χριστό, σαγηνεύεται ἀπό τή διδασκαλία Του, ἀφήνεται στό ὑπέρολογο γόητρο τῆς προσωπικότητάς Του. Ὁ χρόνος κοντά στόν Κύριο καταργεῖται. Οἱ ὥρες τρέχουν σάν τό νερό. Οἱ συνηθισμένες ἀνάγκες ἀναιροῦνται. Γιά ὅλους τά πάντα εἶναι ὁ Χριστός. Ὅλοι ἔχουν ἀπογειωθεῖ ἀπό τή σοφία

καί τό μυστικό μεγαλεῖο Του. Ἔρχονται, ὅμως, οἱ μαθητές νά ὑπενθυμίσουν τό ἀντικειμενικό πρόβλημα τῆς νύκτας πού πλησιάζει καί τῆς φυσικῆς ἀνάγκης τῆς τροφῆς, πού πρέπει νά ἱκανοποιηθεῖ. Ζητοῦν ἀπό τόν Χριστό νά ἀπολύσει τά πλήθη τοῦ λαοῦ. Βεβαίως ὁ Κύριος, ἀκόμη καί μπροστά σ' αὐτό τό δικαιολογημένο αἶτημα, ἔχει τήν ἀπάντηση: «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν». Δέν ὑπάρχει καμία ἀνάγκη καί κανένας λόγος γιά νά ἀπομακρυνθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀπό τόν Χριστό.

Μέ τήν ἀπόκριση αὐτή ὁ Ἰησοῦς διαβεβαιώνει ὅτι ἔχει τή θέληση καί τή δύναμη νά τρέφει τούς ἀνθρώπους ὄχι μόνο πνευματικά ἀλλά καί ὑλικά. Ἔχει τή δυνατότητα νά ἐκπληρώνει ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἀνάγκες, ἀρκεῖ οἱ ἄνθρωποι νά τίς ξεχάσουν, νά μήν ἐγκλωβιστοῦν σ' αὐτές καί νά Τόν ἐμπιστευτοῦν ἀνεπιφύλακτα. Οἱ μέριμνες καί τά ἄγχη εἶναι ἕνας ἀπό τούς κυριότερους λόγους πού ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ τόν Θεό καί πέφτει ἀπό τό ἕνα λάθος στό ἄλλο. Σέ μία

ἐποχή σάν τή σημερινή, πού τά θέματα τῆς ἐπιβίωσης λύνονται πολύ δύσκολα, πού οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς δημιουργοῦν συνεχῶς ἀπαιτήσεις καί προβλήματα, πού ἡ καθημερινότητα μοιάζει μ' ἕναν ἀγώνα ζωῆς καί θανάτου, εἶναι ἀπαραίτητο νά βρεθεῖ ἕνα στήριγμα, μία ἀπαντοχή, ἕνα πρόσωπο πού θά διασφαλίσει στόν σύγχρονο ἄνθρωπο τή γαλήνη καί τήν ἰσορροπία. Αὐτό τό πρόσωπο εἶναι μόνον ὁ Χριστός.

Ὁ Κύριος ἔχει κάθε λόγο νά πεῖ: «οὐ χρεία ἔχουσιν ἀπελθεῖν», ἐπειδή δέν ὑπάρχει κάποιος λόγος ἢ κάποια αἰτία γιά νά φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπό κοντά Του. Πρῶτον, Ἐκεῖνος μπορεῖ νά ἐξασφαλίσει τόν φωτισμό καί τήν ἐσωτερική καθαρότητα. Σήμερα, πού δέν ὑπάρχει διάκριση ἀνάμεσα στό σωστό καί στό λάθος, ἀνάμεσα στό λογικό καί στό παράλογο, ἀνάμεσα στό φυσικό καί στή διαστροφή, ἀνάμεσα στό σημαντικό καί στό ἐπουσιῶδες, ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού φωτίζει τήν ἀνθρώπινη σκέψη, πού καθαρίζει τήν καρδιά,

πού δείχνει ξεκάθαρα τήν κατεύθυνση προς τήν ολοκλήρωση του ανθρώπου, προς τή σωστή ώριμότητα, προς τήν ἀληθινή εὐδαιμονία. Ὁ Χριστός ἐπίσης εἶναι ὁ ὁ μόνος πού, ὅσους ἀνθρώπους μένουν κοντά Του, τούς καθαρίζει τή συνείδηση ἀπό τίς ἐνοχές, διαγράφει τά λάθη τους, σοφίζει τό μυαλό τους, γιά νά μήν τά ξαναδιαπράξουν, τούς συγχωρεῖ καί τούς ἀγκαλιάζει, δείχνοντάς τους τήν ἀμετάπτωτη ἀγάπη Του.

Δεύτερον, ἔχει κάθε λόγο νά πεῖ: «οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν», ἐπειδή Ἐκεῖνος μπορεῖ νά ἐξασφαλίζει στόν ἄνθρωπο τήν ἀληθινή πληρότητα καί ἰσορροπία. Τό μεγάλο δράμα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου εἶναι τό ἐσωτερικό του κενό. Τρώει, πίνει, διασκεδάζει, μορφώνεται, ταξιδεύει, πλουτίζει, δικτυώνεται, ἀλλά ἀδυνατεῖ νά γεμίσει τήν ἄδεια ψυχή του. Κάνει πολλά, λέει περισσότερα, ἀλλά νιώθει φτωχός, κενός, κούφιος. Μέσα σ' αὐτά πού ἔχει, μέσα ἀπό αὐτά πού ἐπιδιώκει, μέσα ἀπ' ὅ,τι καταφέρνει δέν μπορεῖ νά γεμίσει τίς

ἔσωτερικὲς δεξαμενὲς τῆς ὑπαρξῆς του. Αἰσθάνεται πὼς ὅλα εἶναι μάταια καὶ ψεύτικα, διότι καταλαβαίνει πὼς κυνηγᾷ μίαν χίμαιραν, ζεῖ μίαν αὐταπάτην, νομίζει πὼς θὰ κατακτήσῃ κάτι καὶ σὸ τέλος διαπιστώνει πὼς τίποτα δὲν κατέχει. Ἔρχεται ὁ πανδαμάτορας χρόνος, ἔρχεται ὁ ἀκολάκευτος θάνατος, ἔρχεται ἡ συννηθισμένη προδοσία τῶν ἄλλων νὰ τοῦ δείξουν πὼς ὅλα ὅσα ἐπιθύμησε, ὅσα ἐπιδίωξε, ὅσα κέρδισε φυλλοροοῦν καὶ λησμονοῦνται. Ἀπλώνει τὴν παλάμη του νὰ σφίξει τίς παροχές τοῦ κόσμου καὶ εἶναι σὰν νὰ σφίγγει στὴν παλάμη του τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Ὅσο περισσότερο σφίγγει, τόσο λιγότερο ἔχει. Νομίζει ὅτι γίνεται δυνατὸς ἀπὸ τὴν περιουσία καὶ ἀπὸ τίς γνωριμίες του καὶ ἔρχεται μίαν περίστασιν, μίαν ἀσθένειαν, ἓνα ἀτύχημα, μίαν δοκιμασίαν, γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς εἶναι ἓνα μερᾶκιον, ἓνα ἐλάχιστον μόριον στὴν ἀπροσμέτρητη σκόνη τοῦ σύμπαντος. Αὐτὴ, λοιπόν, τὴν τραγικότητα τοῦ κενοῦ ἔρχεται ὁ Χριστὸς νὰ τὴ γεμίσει. Ὁ Κύριος, καθὼς ἐπισκέπτεται τὸν

άνθρωπο, γεμίζει κάθε πτυχή τῆς ὑπαρξῆς του. Δίνει νόημα σέ κάθε ἐνέργεια. Ἀποκαλύπτει τήν ἀληθινή προοπτική τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ αἰωνιότητα καί ὄχι ἡ σαπουνόφουσκα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ὅταν μείνουμε κοντά στόν Χριστό, ἀπολαμβάνουμε μία ἐσωτερική ἰσορροπία. Ὅλα μέσα μας νοικοκυρεύονται, ὅλα τακτοποιοῦνται σύμφωνα μέ τήν ἀληθινή ἀξία τους. Ὅλα τοποθετοῦνται στήν πλάστιγγα τῆς ἀληθινῆς δικαιοσύνης, πού εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὅλα ἀποκτοῦν ἕναν σκοπό, πού εἶναι ἡ πορεία μας πρός τόν Κύριο.

Στήν ἀνισόρροπη καί ἀκατάστατη ἐποχή μας ἄς μὴν ξεχνοῦμε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ: «οὐ χρειάν ἔχουσιν ἀπελθεῖν». Δέν ὑπάρχει καμία ἀνάγκη νά ἀπέλθουμε ἀπό Ἐκεῖνον. Ἐφόσον μένουμε κοντά Του, θά δεχόμαστε τόν φωτισμό καί τήν καθαρότητα, θά ἀπολαμβάνουμε τήν πληρότητα καί τήν ἰσορροπία, θά χαιρόμαστε ἀπό τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μας, στόν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα τῶν αἰώνων. Ἀμήν.